

Strašlivý příběh

Prospera Reddinga

ALEXANDRA BRACKEN

Strašlivý příběh Prospera Reddinga

Copyright © 2017 by Alexandra Bracken

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Bařinová, 2020

Cover © Disney, Hyperion Books, 2020

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-277-0644-0 (pdf)

Strašlivý příběh

Prospera Reddinga

Tato kniha je určena milionům čtenářů, mezi jejichž první a nejoblíbenější příběhy patří moderní mýty z komiksů, bezpočtu kreativců, kteří vybudovali tuto bránu ke gramotnosti, a všem Opravdovým věřícím, kteří znají transformativní sílu vnímání světa jinýma očima (v masce).

Poselství psance

Rozžehni svíci a přístup k zrcadlu. Čas běží, nesmíme otálet.

V jiné době, v jiném světě, bych s tebou neztrácel ani okamžik, ani mrknutí oka. Leč ani já nesmím porušit naši dohodu. Tak tedy, pokud v sobě nadále chováš dostatek naivní důvěry, následuj mě. Musíš však vědět tři věci. Tři věci musíš znát. Tato tři varování je třeba vyslechnout, zapamatovat si je a řídit se podle nich. Jednoho dne by ti mohla zachránit život, smrtelníku. Je pouze na tobě, zda je budeš ctít. S hlupáky nikdy nemarním čas.

První ponaučení jest: Reddingovi nikdy nedůvěřuj. Potomci tohoto klanu budou za úsměvem zpívat lži a žadonit o milost, dokud jejich lstivé jazyky neochabnou únavou. Nepoddávej se jim. Zacpi si uši, oči, obrň se vůči jejich zbabělému pachu. Tito smrtelníci porušili úmluvu psanou

krví, jakmile na jejich bohatství padl první stín ohrožení. Omezenost mají v krvi. Pamatuj si: nejsou tvá rodina.

Poslouchej. Pozorně poslouchej. Začíná se šerit a naše hodina se blíží. Reddingové ti budou tvrdit, že byli oklamáni, že došlo k mýlce. Budou tě přesvědčovat, že jsem lhář, podvodník a zločinec. Avšak nezapomeň, že se mě obávali dokonce i tehdy, když jsem spal. A to bys měl i ty.

Neboť druhá zásada, již musíš porozumět, je, že v *mé* tradici vládne pomsta.

A třetí věc: cokoli ti dám, můžu si vzít zpět. A s radostí to udělám.

A to je vše, co o Reddingových potřebuješ vědět.

1.

Den zakladatelů

Pravda je taková, že v měřítku života na planetě Zemi je Červánkov pouze nepatrnou skvrnkou na jejím povrchu. Plivanec, nic. Nezdržujte se hledáním mapy, protože toto městečko stejně skoro na žádné nenajdete. Nikdy zde neproběhly hony na čarodějnice, nikdy tady nepropukla revoluce a Otcové poutníci přistáli u skal vzdálených dvě stě mil odsud. Jedinou místní zajímavostí je pro většinu lidí rod, který stál u založení městečka.

Budiž, avšak pro vás je užitečnější vědět, že na Reddingových nic zajímavého není. No dobrá, nějaký můj praprapraprapředek možná měl *takhle blizounko* k tomu, aby podepsal Prohlášení o nezávislosti, to mu však zmařilo nachlazení, na které o dva dny později zemřel. *Nachlazení*. Nezlobte se, ale slaboštější smrt snad ani neexistuje.

Skoro podepsat se po mém soudu zkrátka a dobře nepočítá. To je, jako bych tvrdil rodičům, že jsem v testu z matematiky dosáhl *téměř* plného počtu bodů – ale dostatečná má k výborné hodně daleko, nemám pravdu?

Zkrátka a dobře, pointou je, že historie mého rodu sahá velmi hluboko, ale jeho příslušníci jako by zamrzli v čase. Stěny Chalupy jsou plné zamračených portrétů našich předků v černých kabátech a baretech. Každý den v tomto domě připomíná nevydařené divadelní představení o Dni děkuvzdání.

Pod portréty visí tucty fotografií generálů, významných kongresmanů a několika výkonných ředitelů velkých firem. Naše babička zálibně tvrdí, že kdyby se kterýkoli z nás (čímž má na mysli *sebe* samu) rozhodl kandidovat na prezidenta, národ by si ho (tedy *ji*) zamiloval tolik, že by skoncovali s touhle „protivnou demokracií“ a prezidenta (prezidentku) Reddinga (Reddingovou) jmenovali Jeho (Její) královským Veličenstvem.

Rysy mých předků se s každou generací měnily. To se ovšem nedá říct o městečku. Tam se v podstatě nezměnilo nic. Pravděpodobně proto, že zabere roky schůzování a hlasování, než se místní k něčemu rozhoupou. Vezměte si například, že když moje babička za svého starostování konečně dala souhlas k zavedení internetu, byl z toho trháček na titulní stránky. Řekl bych, že do té doby se babička počítače ani nedotkla.

Městečko je jako list ze staré učebnice dějepisu, který někde vypadl a zůstal ležet zapomenutý pod stolem. Pořád se tam asi povaluje pod nánosy prachu, a kdybyste po něm nepátrali, nikdy si ho nevšimnete. Rodiny přicházely a odcházely, ale z nějakého důvodu se po čase zase vrátily.

A nejhorsí bylo, že všichni neustále strkali nos do cizích záležitostí – tedy, obzvlášť do záležitostí naší rodiny. To místo jako by se rok od roku zmenšovalo. Bylo stále tísnivější.

O to podivnější mi připadá, že když do města zabloudil Cizinec, nikdo si toho nevšiml.

Na Den zakladatelů se všichni shromáždí na Hlavní třídě pod hřejivým světlem lampionů zavěšených mezi Akademií Peregrine S. Reddinga a budovou soudu.

Obyvatelé městečka obsadí kačídkový schod těchto dvou cihlových budov a prostranství mezi nimi do posledního milimetru zaplní skládacími křesly a poduškami vycpanými slámou. Každý chce ukořistit co nejlepší místo v lampionovém průvodu. Turisté, kteří přijíždějí do Červánkova, aby místní slávu zažili na vlastní kůži, jsou z té atmosféry úplně vedle. Vůbec netuší, že pořádné místo je nutné zabrat dávno před soumrakem.

Většinou hledám jakoukoli záminku, abych z Červánkova mohl zmizet. Ale Den zakladatelů je výjimkou. Město jako by procitlo z lenivého letního spánku a probudila se v něm jakási, jindy skrytá, magická, vzrušující aktivita. Je cítit ve vzduchu. Tohle místo, jindy tuhé jako vázání staré tlusté knihy, se rozproudí životem a člověk si mezi všemi těmi stohy slámy, girlandami a slavnostními věnci připadá jako v bludišti. Vzduch se pročistí a zesládne, najednou je čerstvý a dýchat ho je jako zakousnout se do právě utrženého jablka.

V temných pozdních hodinách této říjnové noci se stromy okolo Hlavní třídy rozsvítí a září jako v plamenech. Jejich koruny se sklánějí nad ulicí a nad hlavami přihlížejících vytvářejí klenbu plnou zlatavých třpytivých světýlek. *Doposud* se mi nepodařilo namíchat barvy tak, abych dokázal

přesně vystihnout ten zvláštní odstín. Možná se mi to ani nikdy nepovede. Když je po všem, spadané listí se posbírá a vycpou se jím strašáci, které si pak hosté odnášejí domů jako památku na tu slávu.

Ale nejkrásnější na celé slavnosti je úsvit, kdy se ulicemi plíží mlha prosvětlená prvními slunečními paprsky. Její háv halí všechn skrytý hnus a prohnílost tohoto místa.

Pod školní uniformu mi náhle proklouzl chladivý závan větru a rozčepýřil okraje mého sešitu. Taktak jsem ho k sobě pěstí přitiskl právě včas, než uletěl spolu s listím poletujícím okolo nás.

Před odchodem ze školy jsem si měl ořezat tužku. Když jsem se pokusil o skicu dětí, které poblíž házely kroužky na dýňové stopky, všechny mi z toho vyšly jako nějácí skřeti. Jejich rodiče přihlíželi zpovzdálí. Shromáždili se u oranžovo-bíle pruhovaného stánku místní Poutnické kavárny a pochutnávali si na domácích dortících, koláčích a koblihách.

Myslím, že právě tehdy jsem si ho všiml poprvé. Nepostával v žádném z malých hloučků s horkým jablečným moštem v ruce jako ostatní rodiče. Ne, ten neznámý muž stál na druhé straně ulice u vozíčku, z něhož se linula sladounká vůně pečených kaštanů. Byl hubený jako lunt, a kdybych měl namalovat jeho portrét, jistě bych začal jeho dlouhatánským nosem. Kdosi mu podával kus papíru, aby ho mohl i se vzkazem přihodit do rostoucího ohně uprostřed náměstí. Ale Cizinec se jen ušklíbl.

Oděný byl jako poutník z první poloviny 17. století, což bylo sice smutné, ale nikterak zvláštní, poněvadž na Den zakladatelů se jako poutníci oblékalo mnoho lidí, obzvlášť těch starších. Staří lidé ty velké podlouhlé klobouky a naškrobené bílé košile milují.

Letmo jsem si ho prohlédl, od klobouku se širokým okrajem až po nevyleštěné boty, kterým chyběly přezky. Měl štěstí, že nikde poblíž nebyla babička. Místo lístečku s výčtem věcí, které ji trápily, a přála si, aby je oheň sežehl a vymazal z jejího života, by do té vatry přihodila *jeho*.

Oheň je vrcholem oslav Dne zakladatelů. Představuje okamžik, kdy plamenům odevzdáme všechna svá trápení, zlé myšlenky, bolestné pocity a tajemství, která nás tíží a chceme se jich zbavit, a plameny je pohltí. Tak to alespoň říká babička. Osobně si myslím, že většina lidí si k tomu ohni hlavně chodí opékat špekáčky.

Ten chlapík, ať už to byl kdokoli, vyčkal, až se od něj majitel stánku otočí na dalšího zákazníka, a honem ukořistil pár kaštanů. Musel vycítit, že na něj zírám, protože na mě mrknul s kriváckým úšklebkem na rtech.

No tak dobrá, řekl jsem si a obrátil pozornost zpět k mému výkresu. Vzápětí jsem však vyskočil na nohy. „Á, kruci!“

Kapka javorového sirupu skanula z mého „Tichého dortíku“ na stránku skicáku a na mé kalhoty, kde samozřejmě udělala flek na tom nejnevhodnějším místě, jaké si lze představit. Bravo.

Povzdychl jsem si, zbytek dortíku jsem radši strčil celý do pusy a zničený list papíru jsem vytrhl z bloku. Hodina usilovné práce se proměnila v nicotný ubrousek, kterým jsem setřel ulepené zbytky dýňových listů.

Ano, slyšíte správně. V některých městech mají jablka v karamelu. V jiných svůj velký den oslavují speciálními čokoládovými pamlsky. Ale u nás se servírují smažené dýňové listy.

A váže se k tomu příběh: dávno, a tím myslím *hodně* dávno, ještě dřív než Červánkov dostal své jméno, postihla

zamračené osadníky, kteří přivandrovali ve svých příšerných kloboucích, nekonečná série špatných úrod. Jednoho obzvláště těžkého roku nezbylo manželce jednoho ze zakladatelů města na jejich bídém dýňovém poli nic než listí. Jmenovala se Silence, z čehož je vám asi jasné, co se od ní v životě očekávalo. Tak jako tak, podle té legendy zachránila městečko před vymřením hlady, protože se o své dýňové listy podělila se všemi obyvateli. Vymyslela různé způsoby, jak je zpracovat, a městečko, dosud stále v plenkách, díky tomu přečkalo zimu.

Ale protože nikdo nemá chuť jíst obyčejné dýňové listy, tedy pokud zrovna neumírá hlady, namáčíme je dnes v medu, javorovém sirupu nebo čokoládě, napichujeme je na špejli a takhle si na nich pochutnáváme. No a na počest paní Silence jim říkáme „Tiché dortíčky“, protože její manžel, který se mimochodem jmenoval Honor, byl potom honorován v podstatě za všechno ostatní.

Na věži s hodinami začal vyzvánět zvon, *bim-bam, bim-bam, bim*. Zoufale jsem vzhlédl k hodinám. Jak může být už pět?

Vyšplhal jsem se na lavičku a rozhlížel se po hemžícím se davu, po hlavách a kloboucích dobrovolníků, kteří začali zapalovat svíce. Tisíce svící, jež umístí na alegorické vozy nebo je předají členům školního pěveckého sboru, kteří zpěvem doprovázejí průvod. Róza mi zmizela z dohledu, odvěkla ji skupinka kamarádek ve školním stejnokroji, tmavomodrém blejzru a kárované sukni. Srdce se mi rozbušilo, ale jen trošku, když mi došlo, že jsem se tolik soustředil na svou stupidní skicu, že jsem ji úplně spustil z očí.

Ale pak jsem je uviděl. Byly u bludiště z balíků slámy. Seskočil jsem dolů a vydal se směrem k nim davem turistů,

kterí čekali, až na ně přijde řada a budou si moct vymalovat svou dýni.

Smyčcový kvartet v bílém altánku pod stuhou s nápisem OSLAVY 325. VÝROČÍ ČERVÁNKOVA právě hrál skladbu nějakého mrtvého skladatele. Když dohráli a dav spustil potlesk, pouliční lampy několikrát zablikaly a pak se rozsvítily. Zakopl jsem o jednu z rozsvícených dýní s vydlaným obličejem lemujících chodníků.

Do háje. Nezbude nám než utíkat.

Proplétal jsem se davem shromážděným okolo altánku a záplavou loktů a kočárků.

„Dávej bacha...“

„Hej!“

Nevšímal jsem si toho. Tedy alespoň dokud mě zezadu za krk nepopadla něčí ruka a nezacloumala mnou tak silně, že jsem upustil batoh na zem. Jediný nádech stačil k tomu, abych poznal, čím ruka to byla. Patřila panu Wickworthovi, který páchl po citronech a smývatelných fixech. Žaludek se mi kroutil, jako by se v něm svíjelo klubko červů.

„Pan Redding. Byl byste tak laskav a vysvětlil mi, co má znamenat toto krajně neomalené chování?“

Věděli jste, že lidské bytosti skutečně mohou kvokat? Já ne, dokud mě pan Henry Wickworth hned první den školy v sedmé třídě nepřistihl, jak usínám na hodině angličtiny. Jeho tvář se zbarvila do odstínu fialové, jaký v přírodě běžně nelze spatřit, a společně se zbytkem třídy jsem si musel vyslechnout desetiminutové kázání na téma, co to je *uctivé chování* a co je *drzost*. Pak nám oznámil, že zůstaneme po škole a odpoledne si od každého vybere esej, ve které tento rozdíl vysvětlíme.

Jo, nechal nás po škole hned první den. Vlastně nás během prvního týdne školy nechal po škole každý den. Od

té doby jsem napsal úvahy o *neúctě*, *bezohlednosti* a o *cti*. Když jsem jednou na zadání „definuj *mudrlanta*“ napsal práci o jedné větě: *Upřednostňuji výraz chytrolín, pane*, byl jsem si jistý, že vezme pravítko a zlomí mi ho o hlavu.

Upřímně řečeno, pan Wickworth trávil více času sledováním televizních reality show na svém počítači než učením. Zdi jeho třídy zdobily citáty slavných autorů, které si nepochybně vymyslel (např.: „*Škola je důležitá. Dávej při vyučování pozor.*“ – Ernest Hemingway). Věřte mi, kdybych si měl vybrat, jestli strávím hodinu posloucháním šumění televize, nebo na jeho lekci, televizní šum by byl tisíckrát zajímavější.

„Tak?“ oslovil mě s prsty zarytými do mého ramene. „Co mi k tomu řeknete, pane Prosperující?“

Občas si přeju, abych se mohl přeprogramovat, než otevřu pusu. „To je nějaká novinka, ne? Proč bych vám měl něco vysvětlovat mimo školu?“

Víte, jak to vypadá, když se pokusíte uvařit vejce v mikrovlnce? Jak se žloutek začne třepat a pak najednou, prásk, rozprskne se všude po stěnách? Jsem si jistý, že by máma musela vzít mou školní uniformu do čistírny, aby z ní dostali Wickworthův mozek, kdyby se jako na zavolanou neobjevila Róza.

„Tady jsi, Prospere!“ zvolala radostně. Za ní seřazené kamarádky po mně pokukovaly přes její rameno. „Á, dobrej, pane Wickworth! Jak se vám líbí letošní festival? Babička vás pozdravuje a děkuje za všechnu vaši práci.“

Pan Wickworth stáhl ruku z mého ramene. Otočil jsem se právě včas, abych stihl postřehnout tu neuvěřitelnou změnu, která se odehrála v jeho obličeji. Pootevřel rty a jeho tváře, dosud stejně rudé jako Róziny ohnivé vlasy,

se zabarvily do něžné růžové. „Ach, slečna Reddingová. Odpusťte, neviděl jsem vás.“

Ustoupil a spolu se všemi okolostojícími pro ni vytvořil uličku. Když došla až ke mně, položila mi ruku na hlavu a pohladila mě – tenhle pitomý zvyk si osvojila, když mě přes jedno léto přerostla o tři palce. Očividně jsme nebyli identičtí. Brunet s tmavýma očima a zrzka s modrýma očima. Člověk by ani neřekl, že máme stejné rodiče.

Ale já jsem si dobře pamatoval, jak to bylo dřív. Pamatoval jsem si všechny ty nemocniční pokoje. Pamatoval jsem si, jak jsem musel do školy chodit bez ní a jak jsem jí potom doma ukazoval všechny obrázky školy, které jsem namaloval, protože jsme nesměli zapínat telefony a fotit. Pamatoval jsem si, jak mi ztuhla krev v žilách pokaždé, když byla pobledlá nebo těžce dýchala.

Pamatoval jsem si, že když jsme byli ještě hodně malí, v noci jsem vstával a chodil se na ni dívat. Abych se ujistil, že ještě pořád dýchá.

2.

Prokletí smůlou

Babička prohlašovala, že Rózino slabé srdce je jediné neštěstí, které naši rodinu potkalo za několik století. To je pravda. Ale i v ty nejtěžší dny jsem sestru dokázal rozesmát nějakým praštěným příběhem, díval jsem se s ní na filmy, pomáhal jí dostat se v domě, kam chtěla, a připravoval jí oběd, když rodiče byli na cestách. Znal jsem pohotovostní čísla na všechny její doktory.

Ale Róza byla Reddingová, a tak přežila, i když jí doktoři nedávali téměř žádnou naději. Rodiče založili mezinárodní nadaci Hear2Heart, jejíž výtěžek byl určený chudým dětem se srdečními vadami. Róza byla tváří nadace. Celá země s ní prožívala každou její operaci. Poslední měla přede dvěma lety a její zdraví se zlepšilo natolik, že má dost sil, aby dělala věci, které předtím dělat nemohla.

Róza se zapsala na akademii spolu se mnou. Našla si kamarády, kteří nebyli naši příbuzní. A byla to zrovna ta děcka, o kterých jsem jí nikdy nic nepovídal. Ta, která plnila můj batoh hlínou a kradla mi domácí úkoly.

A pak jako by všechno reddingovské štěstí, které se jí doposud vyhýbalo, najednou vytrysklo jako gejzír. Byla zvolena prezidentkou třídy, pokořila hned tři rekordy za sebou: v běhu, v jízdě na koni a v šermu, a vyhrála celostátní literární soutěž s úvahou o tom, jak je důležité zlepšit dostupnost vody v nejchudších oblastech Indie. Jedna mínus přinesla domů jenom jedinkrát, a to se jí učitel ještě *omluvil*, že nedokázal učit tak dobře, jak bylo hodno její úrovně.

Róza je skvělá, na tom se všichni shodnou. Jenom... teď o mně věděla pravdu. Už jsem nemohl skrývat, co si o mně ostatní skutečně myslí, když to sama viděla.

Narodili jsme se do rodiny vítězů, rekordmanů a premiantů a nebylo dne, aby mi naše babička nepřipomněla, že k nim nepatřím.

Dobrá tedy, já, Prosper Oceanus Redding, s hrdostí prohlašuji, že jsem stanovil nový rekord v počtu usnutí ve výuce během jediného roku, čemuž mí rodiče ani učitelé nemohou uvěřit. Vysloužil jsem si tím dvacet čtyři pozvání přímo do ředitelny v průběhu šesté třídy. Z akademie mě nevyhodili jenom proto, že ji postavil můj praprapraprapradědeček svýma holýma rukama, a to doslova.

Myslíte, že je otrava jmenovat se Prosper? Tak si zkuste jmenovat se Prosper a dostávat ve škole samé bajle. Všichni členové rodiny mi naznačují, že bych měl uvažovat spíš o kariéře popeláře než o univerzitě. Nechápu, co je na tom špatného. Popeláři jsou fajn lidi, a navíc se můžou celý den vozit vzadu na nákladáku a udržováním čistoty

v ulicích dělají moc prospěšnou práci. Mně to přijde jako docela dobrý nápad.

Ale pan Wickworth se od okamžiku, kdy jsem poprvé usnul na jeho hodině, rozhodl, že jsem šmejda, kterého je třeba se zbavit. A Róza ho v tom jenom utvrdila, když vplula do naší třídy a začala se chovat, jako by musela žehlit všechny moje průšvihy, i ty sebenepatrnější.

„Však víte, jaký Prosper je,“ pronesla teď Róza sladce. „Je, ach, no... je to zkrátka Prosper. Ale očividně potřebuje brýle.“

„Brýle blbost nevyлéčí,“ podotkla jedna z jejích kamarádek.

Škubl jsem sebou a Róza se snažila zakašláním zamaskovat smích. Pár dospělých stojících poblíž se uchechtlo a mohli si vykroutit krky, aby na nás líp viděli. Takové to tedy bylo, patřit do rodiny Reddingů: Když jsme byli v Červánkově, byli jsme jako zvířata v zoo. Překvapilo mě, že nás nikdo nepřerušil, aby si s námi udělal selfie.

„Omluvte nás, prosím,“ pokračovala Róza, „musíme se vrátit do Chalupy na rodinnou večeři. Uvidíme vás dnes večer na lampionovém průvodu, pane Wickworthe?“

Ten člověk si nemohl pomoci. Skutečně pokýval hlavou, jako by se jí lehce ukláněl. „Uvidíme se tam, slečno Reddingová.“

„Já vás tam také uvidím,“ procedil jsem mezi zuby, „až si pořídím brýle.“

„To udělejte, mladý muži,“ odvětil pan Wickworth. „Pak snad také dokážete lépe ohlídat své způsoby.“

Už jsem měl na jazyku odpověď, ale Róza mě táhla pryč směrem k Hlavní třídě. Oheň za námi se mezitím s praskáním a hučením pořádně rozhořel a k šedivé večerní obloze z něj vylétaly jiskry. Lidé tleskali a jásalí a začali se řadit

do fronty se svými psaníčky. Ještě jednou jsem se ohlédl a zadíval se na ohněm ozářenou sochu Honora Reddinga, abych si to vryl do paměti a později to mohl nakreslit.

Když jsme náměstí nechali daleko za zády, Róza konečně pustila mou ruku.

„Proč musíš pořád do všeho strkat nos?“ obořil jsem se na ni. „Všichni už si o mně myslí, že jsem idiot. I bez tvé pomoci.“

Róza obrátila oči v sloup. „Když si nezahraju na hrdinku, kdo tě zachrání? Navíc beztak jdeme pozdě. Ty-víš-kdo nás tak jako tak zabije.“

Róza zpomalila, abych ji mohl dohonit, a přehrabovala se v tašce, dokud z ní nevytáhla modrý sešit. „Tady – omylem jsem ho sbalila místo svého.“

Do tváře se mi nahrnulo horko, i když mi ramena poklesla úlevou. Vytrhl jsem jí sešit z ruky a nacpal si ho do batohu, jako bych ho tak mohl navždy pohřbít. *Jistě*, že ho našla. Jak jsem mohl být tak hloupý? Nejspíš si se svými kamarádkami prohlédla všechny moje staré kresby a všem se vysmály. Prostě ho měla vyhodit, když si všimla, že v něm nejsou její školní poznámky.

Zastavil se mi dech.

„Některé jsou celkem dobré,“ prohodila Róza jakoby nic. „Teda, ne že bys byl druhý Da Vinci, ale jinak fakt slušný. Nevěděla jsem, že ten skicák pořád máš a kreslíš do něj tyhle... postavy.“

Postavy z příběhů, které jsem si vymýšlel, abych ji rozesmál, když byla upoutaná na nemocniční lůžko. Proč jsem je pořád kreslil? Ani nevím. Možná jsem doufal, že si ty příběhy jednou bude chtít poslechnout znova. Avšak z jejího pohledu a podle toho, jak semknula rty, aby zadržela smích, mi bylo jasné, že to se nikdy nestane.

Sevřel jsem popruh batohu. *Nevíš o mně nic*, měl jsem chuť říct. *Tenhle týden je to poprvé, co spolu mluvíme.*

„Chystáš se je někdy někomu ukázat? Co třeba paní Petersové?“

Udělal bych cokoli, jen abych té seschlé učitelce výtvarky nemusel ukázat své kresby. Pár příkladů za všechny:

- Uřezal bych si prsty.
- Snědl bych vlastní játra.
- Přešel bych Spojené státy od pobřeží k pobřeží, vodami plnými žraloků doplaval až na Havaj a tam bych se vrhnul do hrdla sopky.

Ostatní děti ve škole toho proti mně měly už tak dost, aniž by tušily, že rád kreslím jejich portréty, nemluvě o lavičkách a zahradách v Červánkově.

„A co máma? A táta? Ten má přece rád muzea...“

Reddingové sice byli zatraceně chytrí a nadaní, ale nikdo z nich o sobě nemohl říct, že je umělec. Snad jedinou výjimku představoval Nathaniel Redding, bratranec přes dvě kolena, autor bestselleru *Ztracená loď válečníků*. Byl to neuvěřitelně populární příběh o Vikinzích, kteří cestovali v čase, a konspiraci, jež měla utajit, že ve skutečnosti v jedné velmi krvavé bitvě vyvraždili opravdové Otce poutníky z lodi Mayflower.

Podle mě to bylo docela hustý, ale babička málem vyletěla z kůže už po přečtení první kapitoly. Táta z legrace koupil mamince jeden výtisk, a když nahlas předčítal některé pasáže, smáli se a nebyli k utišení.

Nepotřeboval jsem si tedy představovat, jak by se rodiče asi tvářili, kdybych jim ukázal své kresby. Nemusel jsem jim říkat, že mám rád umění. Věděl jsem dopředu, jak by

zareagovali. Táta by řekl: *Až s Rózičkou budete dost staří na to, abyste nám pomohli vést Nadaci, skutečně změníme svět.* A máma by se usmívala a začala by mluvit o tom, že nejdůležitější na světě je pomáhat bližním. Avšak mně se hlavou honilo jediné: že já miluju umění, i když není světu ničím přínosné. Ale dělá šťastným mě.

A tak jsem své sešity s kresbami otevíral jenom tehdy, když jsem měl jistotu, že se nikdo nedívá.

Zavrtěl jsem hlavou a s očima upřenýma do země řekl jen: „Můžeme pohnout? Už tak jdeme pozdě.“

„Tak pojďme tudy.“ Róza odbočila z listím zasypané cesty a já ucítil, jak mi po zádech přejel mráz. Mezi naší Chalupou a Hlavní třídou se táhl úzký pás temného lesa. Na to, že jsem se mu po celých dvanáct a půl roku svého života vyhýbal, jsem ho znal docela dobře. Sice to byla dobrá zkratka, ale to vědomí mi moc nepomáhalo, když jsem začal klouzat po promáčeném svahu.

V lese jsem měl pocit, jako by se mi kůže scvrkávala a utahovala se okolo mých kostí. Panovalo tam prazvláštní světlo, ve kterém i zářivě barevné podzimní listí vypadalo jako šedivá rašelina. Před skoro čtyřmi sty lety se tudy prohnal hrozný požár a zničil všechno kolem. Na stromech bylo ještě teď vidět, že se z té katastrofy zcela nezotavily. Jejich popraskaná kůra se ty šrámy snažila překrýt, ale jejich těla byla celá zkroucená. Odkláněly se pryč od středu lesa, jako by se snažily vyrvat vlastní kořeny ze země a uniknout plamenům.

Občas, když mezi jejich holými větvemi zaševelil déšť, se mi zdálo, že je slyším křičet. *Nebud' hlupák*, říkal jsem si, ale ozvěna toho zvuku mi zněla v uších ještě několik dní. Bylo to vlhké, studené místo, vždy zastřené mlhou, dokonce i v létě. Ani veverkám se tady nelíbilo, a to už je co říct.

„Prosperere,“ promluvila na mě zničehonic Róza, „proč tě Wickworth nechává tak často po škole? Myslela jsem, že už je to lepší...“

Pokrčil jsem rameny: „Prostě občas usnu.“

„Pro...“

„Nechci o tom mluvit, ok?“ přidal jsem do kroku a pospíchal jsem před ní. Vřelo to ve mně vzteky a rozhořčením. „Moji učitelé jsou zkrátka nudní. Nesnáším školu.“

To však nebyla tak docela pravda. Svým způsobem jsem školu měl rád, když vynecháme domácí úkoly a testy. Jenomže, každých pár dní jsem v noci míval takové zvláštní sny... Objevovala se v nich obrovská kočka, plížila se ke mně nocí a oči jí svítily jako smaragdy. Někdy mě jen tak pozorovala přes mihotavou hradbu plamenů a proménadovala se sem a tam, sem a tam, a nedočkavě cvakala zuby. Jindy zase olizovala maso z kostí a jazykem si pak slízla krev ze špičáků. A pokaždé, těsně před probuzením, mi vrhla do ucha stejná slova, pořád dokola: *Probud' zpívající kost*.

Četl jsem, že sny, dokonce i noční můry, jsou způsob, jak náš mozek zpracovává problémy nebo se snaží připomenout nám něco, co už jsme zapomněli. Můj mozek se mi tedy evidentně snažil říct, že mě babička jednoho dne stáhne z kůže a sní.

To však nebylo nic v porovnání s tím, čím si prošla Róza. Bylo to ještě nicotnější než *nic*. Nechtěl jsem rodičům přidělat starosti, už tak jich kvůli mně měli dost.

Róza otevřela pusku a chystala se něco říct, ale pak ji zase zavřela. Natáhla ruku a lehce mě plácla přes rameno. „Říkej si, co chceš. Jsem vždycky připravená ochránit tě.“

A v tom byl ten háček. Nechtěl jsem, aby mě zachraňovala. Jenom jsem si přál, aby mě zase měla ráda.

„Jsme tady,“ oznámil jsem a s bradou přimknutou na prsa počkal, až se ujme vedení. Jako vždy. Róza vyrazila vpřed, ale hned se zase zarazila jako zkamenělá.

„Co to...?“ vypadlo ze mě.

Na úpatí kopce začínala dlouhá příjezdová cesta – čekaly tam desítky lidí, známých i cizích.

Na nás.

3.

Znepokojivé přivítání

Ne že bychom s Rózou babičku nenáviděli. Jenom jsme si mysleli, že je to možná převlečený ďábel.

Od té doby, co maminčini rodiče, babi a děda, zahynuli při strašné automobilové nehodě a děda Redding umřel na infarkt, byla naším jediným žijícím prarodičem. Říkáte si, že jsme si asi všichni byli hodně blízcí, když žijeme jen pár ulic od sebe, co?

To určitě.

Toho ďábla, který vykukoval zpod šperků a drahého oblečení, se ani nesnažila zamaskovat. Byla by schopná stáhnout z kůže i štěně, kdyby si usmyslela, že z něj bude dobrá čepice. Kromě toho, že rozdávala bezdomovcům falešné peníze, na deset let se sama zvolila starostkou Červánkova a jednou přinutila zahradníka, aby dál seřezával

její růže, ačkoli spadl ze žebříku a zlomil si obě ruce, protože zrovna ten večer pořádala párty, byla zodpovědná *taky* za moje jméno.

Za celých 325 let historie rodu pamatují Reddingovi pouze dva případy, kdy se v rodině narodila dvojčata: Prosper Oceanus Redding a Prudence Rose Reddingová v sedmnáctém století a Prosper Oceanus Redding a Prudence Rose Reddingová ve století jednadvacátém.

Nevím, jak k tomu dokázala rodiče přemluvit. Babička možná využila toho, že máma byla pořád ještě trochu mimo, a podplatila doktory a sestry, aby ji nechali vyplnit rodný list. Dobrá, uznávám, v naší rodině se najdou i horší puritánská jména, která jsme mohli podědit. Třeba Jeremiáš nebo Fidélie, abych uvedl alespoň některé z těch báječných možností. Ale stejně, člověk se pořád cítí tak nějak trapně mezi bratranci s normálními jmény jako David nebo Josh.

A právě David a Josh na nás čekali dole na příjezdové cestě.

„Co to sak...?“ zamžourala Róza z kopce jejich směrem.

Měl jsem pocit, jako bych dostal hlavičku do prsou. „Panebože,“ vypadlo ze mě a upustil jsem brašnu na zem. „Něco se stalo našim.“

Jiné vysvětlení mě nenapadlo. Na Den zakladatelů se k nám vždycky sjížděli různí divní vzdálení bratranci, ale nikdy jich nebylo tolik. Podobné shromáždění jsem naposledy viděl, když umřela moje sestřenice přes tři kolena. Sjela se k nám půlka rodiny, protože všichni byli zvědaví, jestli si na ně vzpomněla v poslední vůli.

„Ne,“ kroutila Róza odmítavě hlavou. „Určitě ne. To by nám přece řekli ve škole. Půlku z těch lidí ani nepoznávám – babička prostě pořádá nějakou speciální party a zapomněla nám o tom říct. Jako vždycky.“

Fajn, to znělo docela přesvědčivě, ale odkud se ve mně bral ten pocit, že všichni čekají *na nás*?

Vítr hvízdal v hustém stromoví okolo nás a rozvířil i listí na zemi. Tlačil mi do zad a hnal mě dolů z prudkého kopce k příjezdové cestě dlážděné kočičími hlavami. Divoký břečtan rostoucí podél ní končil přesně v místě, kde hlína přecházela v dlažební kostky, jako by měl strach růst blíž k Chalupě. I ptáci ustávali ve zpěvu, když se slétli na plot z tepaného železa, který celý pozemek obepínal a střežil jako obrovský ostnatý had.

„Není to...?“ začal jsem a zaostřil.

A byla. Babička stála v čele zástupu rodinných příslušníků se stříbrným tácem čokoládových sušenek v rukou.

Málem jsem ji nepoznal. Babička – které jsme nikdy nesměli říct jinak než *babička* nebo *Grandmère*, přestože ani jeden z nás nebyl Francouz, ani jsme neměli v úmyslu se Francouzi stát – byla žena ostrých rysů. Vlasy šedivé jako zatažená obloha nosila vždy pečlivě stažené do malého drdůlku na temeni hlavy. Babička byla vysoká a vždycky taková chladná – a myslím tím *chladná*. Občas, když si oblékla svůj šedý kostýmek, jsem měl pocit, že mluvím s ledovou pouliční lampou.

„Ááá, děti!“ zahlaholila, „Pospěšte si přece! Co jsme se na vás načekali.“

A bylo to tady. Otočil jsem se na patě s jasným úmyslem: rozběhnout se zpátky do kopce, proběhnout tím strašidelným lesem a upalovat pryč z Červánkova. Pokud nám babička nabízela sladkosti a mluvila na nás tímhle podezřelým, nasládlým hlasem, znamenalo to jediné. Chystala se nás otrávit.

Róza mě popadla za loket. „Moc se omlouvám, že jdeme pozdě. V altánku právě koncertoval orchestr paní Marshové a nám se to tolik líbilo, že jsme úplně ztratili pojem o čase.“

Staré dámě mírně zacukalo v koutku pravého oka, ale rychle se vzpamatovala. „To nevadí, drahouškové.“ Podala tácek se sušenkami jedné z tet a další tetě naznačila, ať vezme naše batohy.

Navzdory studenému větru jsem cítil, jak mi po zádech stékají krůpěje potu. Zíralo na nás přinejmenším padesát lidí. Dokonce i prastrýc Bartoloměj, který s babičkou léta vedl krvavé spory o Chalupu. Scházelo mu levé oko, což babička vysvětlovala nešťastnou nehodou s krbovým pohrabáčem. Osobně si myslím, že tím pohrabáčem mířila přímo na srdce, ale netrefila se.

Babička stiskla Rózu v neohrabaném objetí. Její paže byly tuhé jako větve. Poplácávala Rózu po zádech, jako by plácala miminko, aby si odříhlo.

O krok jsem couvnul, ale vtom se přihnali bratřenci.

„Prospe, rád tě zas vidím,“ oslovil mě David, který mě jednou na celých deset hodin zamkl ve sklepě Chalupy, protože byl zvědavý, jestli mě tam dole sežerou myši.

„Taková doba! Jak se vede?“ zeptal se Josh, který ve škole rozšířil pomluvu, že se počůrávám.

Sarah, která ukradla jeden z babiččiných diamantových náramků a hodila to na mě, se otázala: „Jak to jde ve škole? Slyšela jsem, že tě prý letos učí pan Wickworth...“

A Charlotte, nejstarší z nás všech, která mě *vyhodila z balkonu v druhém poschodí*, aby se přesvědčila, jestli umím létat, se jen usmívala a objala mě okolo ramen. Všichni vypadali jako moje tety: vysocí, s velice světlými vlasy, opálení, a to dokonce i na sklonku massachusettské zimy.

Zbývající členové rodiny se na nás seběhli jako mravenčí na bonbon pohozený na chodníku. Zmáčklo nás moře bílých obleků, saténových šatů a kožešinových kabátů. Rodinní příslušníci (dobrou polovinu jsem ani nepoznával)

si mě přehazovali jako balíček, dokud jsem se neocitl na úpatí točitého mramorového schodiště. Babička stála na nejvyšším schodu a shlížela na mě.

Tříkrát tleskla a vyžádala si ticho. Světla za ní se blikavě rozsvítila a svíčky v závěsných lucernách se jako mávnutím kouzelného proutku probudily k životu.

S tíhou na prsou jsem pohlédl k tmavé obloze. Za námi se z kopce valila mlha a jako plíživá dlaň obří ruky se rozprostírala nad trávníkem. Snažil jsem se překonat třas a otočil jsem se k Róze.

Záři jejích rudých vlasů se mi podařilo zahlédnout až na samém konci davu příbuzných. Vedle ní stál ten Cizinec. Jako by sem patřil. Podíval se mým směrem a jeho jasné oči se zúžily. Přeshlápl jsem z nohy na nohu a sklopil zrak k zemi.

„Dobrý večer,“ pronesla konečně babička. Zástěru podala služebné, která se za ní vynořila jako sedmikráska. „Na tuto noc čekáme už velmi dlouho a hřeje mě u srdce, když vidím, kolik z vás vážilo cestu zpět do domova předků. Ujišťuji vás, že dnes se od všeho oprostíme a završíme práci našeho velkého předchůdce. Uvolníme poslední okovy, jež nás svazují.“

Mé kýchnutí se v tom tichu rozlehlo jako výbuch. Babička se na mě otočila a očima jí probleskl úsměv, který se vzápětí rozlil po celé tváři. „Vítejte doma.“

4.

Rodinné setkání

Jednu věc bych rád objasnil – Chalupa nebyla chalupa v pravém slova smyslu. Nebyl to malý venkovský domek jako vystřižený z pohádky, kde v zahrádce rostou květiny a bílé zdi obrůstá vinná réva. Ne. Vhodnější by bylo označení *panské sídlo* nebo *palác*.

V časopise *Architektura Nové Anglie* Chalupu nazvali „hradem“, ale to už je poněkud přehnané. Jistě, pokud dům obejdete zezadu, jsou tam koňské stáje a hektar půdy, který celý slouží jako babiččina zahrada. Ale nemáme třeba padací most ani příkop. Jak se můj otec reportérovi během prohlídky asi desetkrát pokoušel vysvětlit, Chalupě se říká Chalupa, protože stojí na místě původní chalupy Reddingových z dob, kdy se v Červánkově začaly usazovat první rodiny.

Je poněkud obtížné tuto budovu popsat, napsal tenkrát onen novinář, jelikož vypadá částečně jako kamenné hrady, které bychom čekali v Evropě, ale zároveň zachovává velkolepou koloniální tradici. Celkově budí dojem bytelné, impozantní stavby a číší z ní opulentní bohatství. Z někdejší dřevěné chaloupky o jedné místnosti je dnes sídlo se třiceti osmi krby, mramorem dovezeným ze Španělska, vnitřním bazénem, vinným sklípkem, zápražím velkým jako normální dům, padesáti pokoji pro hosty, soukromými lázněmi a celou řadou věží završených štíty a menšími věžičkami.

Když to četla babička, rozzářila se blahem. Ale upřímně řečeno, podle mě to budilo dojem, že Chalupa je nějaký hotel pro zbohatlíky, kteří sem přijedou a budou zavražděni. Jako ty domy v hororech, jejichž chodbami se prohánějí příšery se sekýrami.

Babička, s jednou rukou na mém a druhou na Rózině rameni, nás vedla do největší místnosti v prvním poschodí: salonku Ludvíka XIV. Nemám ponětí, kdo to byl Ludvík XIV., ale někdo by s ním měl vážně promluvit o jeho posedlosti nahatými pozlacenými andělíčky.

Jedna prateta, dekoratérka interiérů, mi začala vysvětlovat, čím je zajímavá malba jehňátek na stropě. Vtom se však objevili číšníci s prvními tácy s občerstvením. Jejich nažehlené červené uniformy planuly v ostrém kontrastu s okolní bělobou.

Znáte ten pocit, když víte, že vás někdo pozoruje. Jako by se vám do zátylku zapichoaly dvě jehly. Ohlédl jsem se přes rameno, ale ještě jsem stihl postřehnout, jak moje teta rychle sklopila oči do skleničky na víno. Můj strýc, který stál vedle ní, ji napodobil, jenom s tím rozdílem, že si začal

prohlížet portrét Silence Reddingové na zdi a předstíral, že se s ní chystá zapříst rozhovor.

Skřípění starého domu zaniklo v pronikavém nářku houslí, na které ve foyer hrál bratranec z druhého kolena. Každický tón jako by se mi zařezával do kůže. Pomalu jsem se začal plížit ven z místnosti, když vtom přišel nenadálý, tvrdý úder do zad, dost silný na vyrazení dechu, a vrátil mě zpátky k mojí pratetě. Prastrýc Filip. Jeho bílý nadýchaný knír, zvlhčený popíjeným ciderem, sebou významně pocukával. Nadzdvihl jedno ze svých podobně huňatých obočí, klouby sevřených prstů mi ještě jednou zaryl do zad a pokýval na manželku, stále uchvácenou malbou na stopě, takže můj pokus o útěk ani nepostřehla.

„...ale na to, aby to byla skutečná replika Versailles, by zde paní Reddingová“ – mojí babičce všichni říkali paní Reddingová – „...musela nainstalovat zrcadla. Celé řady zrcadel. Nechápu, proč se jim tak brání.“

Novinář z *Architektury Nové Anglie* se tomu vlastně taky podívoval. Otec jen pokrčil rameny a vysvětlil mu, že v domě nikdy nebyla zrcadla, protože v našem městě se traduje taková zvláštní – pardon, *ojedinělá*, jak zdůrazňuje babička – pověra o strašidlech a o smůle. Něco v tom smyslu, že když člověk nezakryje zrcadla před západem slunce, je to jako pozvánka pro celý regiment zlých duchů. Věřte tomu nebo ne, ale spousta místních, především starší generace, ještě pořád zrcadla (těch pár zrcadel, která stále mají) na noc překrývá látkami.

Když jsem se rozhlížel kolem sebe a hledal vhodnou únikovou cestu, znovu jsem spatřil toho Cizince.

Plížil se podél zadní zdi, okolo bust zesnulých básníků a předků a polic se starými knihami. Kdykoli se dostatečně